

Daniels bok – nummer hundre og seksten

Åpenbaringen av hevners dager: En profetisk utforskning av Jeremias advarsel og den siste generasjon

Jeff Pippenger
2024-03-04

Vi betraktet Jeremias bok kapittel femti i den foregående artikkelen, og i avsnittet dommen over Babylon, som begynner med den snart kommende søndagsloven i De forente stater og ender med Guds vrede. Den utøvende dommen er Herrens hevns dag, som ble fremstilt ved Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. Jerusalems ødeleggelse, fullbyrdet av Roma i år 70 e.Kr., var blitt forbildet ved Jerusalems ødeleggelse utført av Nebukadnesar. Sammen frembrakte de to vitner om den utøvende dommen over Tyrus' skjøge, som også er skjøgen i Åpenbaringen kapittel sytten.

Jeremia opplyser oss om at når Herrens hevn er fullbyrdet over det moderne Babylon, idet den begynner med den snart kommende søndagsloven, da skal «i de dager og på den tid, sier Herren, Israels misgjerning bli søkt etter, og den skal ikke finnes, og Judas synder, og de skal ikke bli funnet; for jeg vil tilgi dem som jeg lar bli tilbake.» I de dager vil beseglingen av de hundre og førtifire tusen allerede ha blitt fullført.

«Hva gjør dere, brødre, i det store forberedelsesverk? De som forener seg med verden, mottar verdens preg og forbereder seg på dyrets merke. De som ikke stoler på seg selv, som ydmyker seg for Gud og renser sine sjeler ved lydighet mot sannheten, disse mottar det himmelske preg og forbereder seg på Guds segl i sine panner. Når forordningen utgår og merket blir innpreget, vil deres karakter forbli ren og plettfri i all evighet.» Testimonies, bind 5, 216.

Den fullbyrdende dom begynner med den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten, som kaller menn og kvinner til å flykte fra Babylon, og Jeremia sier: «deres dag er kommet, tiden for deres hjem søkelse. Røsten av dem som flykter og unnkommer fra landet Babylon, for å forkynne i Sion hevnen fra Herren vår Gud, hevnen for hans tempel. Kall sammen bueskytterne mot Babylon: alle dere som spenner buen, slå leir omkring henne; la ingen av hennes folk unnsnippe: gjengjeld henne etter hennes verk; gjør mot henne etter alt det hun har gjort.» Hennes dom fullbyrdes ved «bueskytterne». Den første henvisningen til en bueskytter i Skriften gjelder Ismael.

Og Gud hørte guttens røst; og Guds engel kalte til Hagar fra himmelen og sa til henne: Hva feiler deg, Hagar? Frykt ikke; for Gud har hørt guttens røst der hvor han er. Stå opp, løft opp gutten og hold ham i din hånd; for jeg vil gjøre ham til et stort folk. Og Gud åpnet hennes øyne, og hun så en vannkilde; og hun gikk og fylte skinnsekken med vann og ga gutten å drikke. Og Gud var med gutten; og han vokste og bodde i ørkenen og ble en bueskytter. 1 Mosebok 21:17–20.

«Timen for det store jordskjelvet» i Åpenbaringen elleve angir begynnelsen på den fullbyrdende dom over Romas skjøge, som tar til ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater. I «timen» «kommer det tredje ve snart. Og den sjuende engel basunet.» Det tredje ve er den sjuende

basun. Det er Islams bueskyttere som blir benyttet til å bringe Hans dom over dem som håndhever merket på pavemaktens autoritet (søndagsgudstjeneste), og forfølger dem som opprettholder merket på Guds autoritet (sabbatgudstjeneste).

I Lukas kapittel tjueén gir Jesus, som svar på disiplenes spørsmål om Jerusalems og templets ødeleggelse, en historisk fremstilling som også representerer de siste dagers historie. Han viser til «hevndommens dager», noe som var et vesentlig profetisk kjennetegn ved Hans tjeneste som Messias, og som Han identifiserte i sin innledende kunngjøring av sin tjeneste ved å lese fra profeten Jesaja for menigheten i Nasaret. Kunngjøringen i Nasaret, og avsnittet fra Jesaja, representerte ikke bare Hans tjeneste, men også Hans disipleres budskap, og mer spesifikt arbeidet og tjenesten til bevegelsen med de hundre og førtifire tusen.

Herren Guds Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne godt budskap for de saktmodige; han har sendt meg for å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, for å utrope frihet for de fangne og åpning av fengslet for dem som er bundet; for å forkynne Herrens nådeår og vår Guds hevns dag; for å trøste alle som sørger; for å gi dem som sørger i Sion, hodepryd i stedet for aske, gledens olje i stedet for sorg, lovprisningens drakt i stedet for mismotets ånd; så de kan kalles rettferdighets trær, en planting av Herren, for at han skal bli herliggjort. Og de skal bygge opp de gamle ruiner, de skal reise opp de tidligere ødeleggelser, og de skal gjenreise de ødelagte byer, de steder som har ligget øde gjennom mange slekter. Fremmede skal stå og gjete deres småfe, og utlendingers sønner skal være deres plogmenn og vingårdsmenn. Men dere skal kalles Herrens prester; de skal kalle dere vår Guds tjenere. Dere skal ete folkenes rikdom, og av deres herlighet skal dere rose dere. I stedet for deres skam skal de ha dobbelt, og i stedet for vanære skal de glede seg over sin del; derfor skal de i sitt land eie dobbelt, evig glede skal være deres. For jeg, Herren, elsker rett, jeg hater rov sammen med brennoffer; og jeg vil gi dem deres lønn i sannhet, og jeg vil opprette en evig pakt med dem. Deres ætt skal være kjent blant folkene, og deres etterkommere blant folkeslagene; alle som ser dem, skal erkjenne dem, at de er den ætt som Herren har velsignet. Jeg vil glede meg stort i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud; for han har kledd meg i frelsens klær, han har dekket meg med rettferdighetens kappe, lik en brudgom som pryder seg som en prest, og lik en brud som smykker seg med sine smykker. For likesom jorden lar sin spire bryte fram, og likesom hagen lar det som er sådd i den, vokse opp, slik skal Herren Gud la rettferdighet og lovsang spire fram for alle folkeslagene. Jesaja 61:1–11.

De hundre og førtifire tusen som blir beseglet i Esekiel kapittel ni, er dem som sørger over syndene i menigheten og i verden. «Et velbehagelig år fra Herren og en hevns dag fra vår Gud» er den tid da de som sørger i Sion, blir trøstet og blir til «rettferdighets trær» for å «herliggjøre Herren». De herliggjør Herren, for «i de dager og på den tid, sier Herren, skal Israels misgjerning bli søkt etter, og den skal ikke finnes». De som sørger, er dem som er blitt beseglet, og de er dem som «skal bygge opp de gamle ruiner», som «skal reise opp igjen de tidligere ødeleggelser», og som «skal sette i stand de ødelagte byer, de steder som har ligget øde gjennom mange slekter». De skal «kalles Herrens prester», og mennesker skal kalle dem «vår Guds tjenere».

Rettferdigheten til de hundre og førtifire tusen skal «spire frem for alle folkeslag», når de løftes opp som et banner i den store jordskjelvets time. Deres rettferdighet frembringes gradvis, for den

er «som jorden lar sin spire skyte frem, og som hagen lar det som er sådd i den, spire frem; slik skal Herren Gud la rettferdighet og lovprisning spire frem.» Beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynte ved den sene regns ankomst den 1. september 2001. Det er da jordens spirer ble frembrakt. Jesaja angir når spirene skyter frem.

Med måtehold, når det skyter frem, vil du stride med det; han holder sin sterke vind tilbake på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet; og dette er all frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som knuses i stykker, skal lundene og bildestøttene ikke bli stående. Jesaja 27:8, 9.

På «østavindens dag», som er Hans «harde vind» som «Han holder tilbake», vil knoppenes «frembrytning» begynne når regnet blir «tilmålt». «Holder tilbake» betyr hemmet. Når de fire vinder holdes tilbake av de fire englene i Åpenbaringen kapittel syv, begynner beseglingen av de hundre og førtifire tusen. På den tid begynner senregnet å «stenke» med måte, for ordet «mål» i verset betyr måtehold. Ved begynnelsen av perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen er senregnet tilmålt, og ved slutten av perioden er det uten mål.

«Den store utgytelsen av Guds Ånd, som opplyser hele jorden med hans herlighet, vil ikke komme før vi har et opplyst folk, som av erfaring vet hva det vil si å være medarbeidere med Gud. Når vi har en fullstendig, helhjertet innvielse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkjenne dette ved en utgytelse av sin Ånd uten mål; men dette vil ikke skje så lenge den største delen av menigheten ikke er medarbeidere med Gud. Gud kan ikke utgyte sin Ånd når egoisme og selvisk nytelse så tydelig kommer til syne; når en ånd råder som, om den ble satt i ord, ville uttrykke Kains svar: 'Er jeg min brors vokter?' Hvis sannheten for denne tid, hvis tegnene som tilter på alle kanter og vitner om at enden på alle ting er nær, ikke er tilstrekkelige til å vekke den sovende energi hos dem som bekjenner å kjenne sannheten, da vil et mørke svarende til det lys som har skint, innhente disse sjeler. Det finnes ikke engang skinn av en unnskyldning for deres likegyldighet som de vil kunne legge fram for Gud på den store dagen for det endelige oppgjør. Det vil ikke finnes noen grunn å anføre for hvorfor de ikke levde og vandret og arbeidet i lyset fra den hellige sannhet i Guds ord, og således ved sin ferd, sin medfølelse og sin nidkjærhet åpenbarte for en verden formørket av synd at evangeliets kraft og virkelighet ikke kunne motsies.» Review and Herald, 21. juli 1896.

Prøvetiden for sildigregnet og beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynner med målingen av Den Hellige Ånds utgytelse, for hveten og ugresset har nådd høstens tid. Regnet fører begge klasser til modenhet; deretter, ved slutten av prøvetiden, blir hveten og ugresset skilt, og hveten vil da «av erfaring vite hva det vil si å være medarbeidere med Gud». De vil da «ha fullstendig, helhjertet innvielse til Kristi tjeneste; Gud vil erkjenne dette ved en utgytelse av sin Ånd uten mål.»

«dagen med den harde østavinden» kom den 11. september 2001, og Habakkuks strid om det falske budskapet om fred og trygghet i senregnsbudskapet, i motsetning til budskapet som identifiserer dagen for Guds hevn, begynte. På det tidspunkt begynte plantene, både hvete og ugress, å skyte knopp og bære fram den frukten de ville åpenbare ved dommen under den snart kommende søndagsloven.

«Igjen lærer disse lignelsene at det ikke skal være noen nådetid etter dommen. Når evangeliets gjerning er fullført, følger umiddelbart atskillelsen mellom de gode og de onde, og hver gruppes skjebne er for evig fastsatt.» Ord som lever, 123.

Den ene gruppen bøyer seg for solen i Esekiel kapittel åtte, og den andre mottar Guds segl i Esekiel kapittel ni. I Lukas kapittel tjueen identifiserer Kristus de hundre og førtifire tusen, og Han fremsetter et tegn som kjennetegner den siste generasjonen i jordens historie. Han identifiserte det tegnet som de kristne måtte gjenkjenne for å flykte fra Jerusalems ødeleggelse.

Og når dere ser Jerusalem omringet av hærer, da skal dere vite at dets ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, flykte til fjellene; og de som er midt i byen, må dra ut; og de som er ute på landet, må ikke gå inn i den. For dette er hevners dager, da alt det som er skrevet, skal bli oppfylt. Lukas 21:20–22.

Jesus identifiserte, «linje på linje», flere profetiske kjennetegn ved tegnet, for hans ord er nedtegnet ikke bare av Lukas, men også av Matteus og Markus.

Og dette evangelium om riket skal forkynnes i hele verden til et vitnesbyrd for alle folkeslag; og så skal enden komme. Når dere derfor ser ødeleggelsens styggedom, som profeten Daniel har talt om, stå på det hellige sted, (den som leser, han forstå:) da må de som er i Judea, flykte til fjellene. Matteus 24:14–16.

Og evangeliet må først forkynnes for alle folkeslag. Men når de fører dere bort og overgir dere, så vær ikke på forhånd bekymret for hva dere skal tale, og legg heller ikke planer om det; men det som blir gitt dere i den stund, det skal dere tale. For det er ikke dere som taler, men Den Hellige Ånd. Nå skal bror forråde bror til døden, og far sitt barn; og barn skal reise seg mot sine foreldre og volde at de blir drept. Og dere skal hates av alle for mitt navns skyld; men den som holder ut til enden, han skal bli frelst. Men når dere ser ødeleggelsens styggedom, som profeten Daniel har talt om, stå der den ikke burde stå, (den som leser, han forstå,) da skal de som er i Judea, flykte til fjellene. Markus 13:10–14.

Før de sju siste plagene, som er den endelige og fullkomne oppfyllelsen av «hevners dager», blir fullbyrdet over to klasser, må evangeliet om riket forkynnes og kunngjøres blant alle folkeslag. Evangeliets budskap gis til nasjonene ved den forestående søndagsloven i De forente stater, når de hundre og førtifire tusen løftes opp som et banner. «Hevners dager» betegner perioden for den utøvende dom over Babylon-skjøgen, som begynner med søndagsloven i De forente stater og ender når Mikael står fram og nådetiden for menneskene lukkes, og Guds vrede utøses i de sju siste plagene.

Tidsperioden er den «time» som Markus identifiserer, og den «time» for det «store jordskjelv», og den «time» da de ti kongene blir enige om å gi sitt sjuende rike til pavedømmet. Når den siste sjel har tatt imot evangeliet som blir forkynt for alle folkeslag, avsluttes nådetiden, og Guds vrede blir utøst uten barmhjertighet. Denne perioden begynner med at evangeliet blir forkynt for alle folkeslag idet banneret løftes opp, og ender når den siste person svarer på evangeliets budskap som er forkynt og preached og publisert ved banneret. Denne tidsperioden er «hevners dager».

I Lukas, kapittel tjueen, påpeker Jesus nettopp denne historien, for Han identifiserer den siste generasjon, som ikke skal dø før Hans annet komme. Han identifiserer et tegn, som fremstilles som den ødeleggende styggedom som det er talt om ved profeten Daniel. Tegnet er når den ødeleggende styggedom står på det «hellige sted», og når den «står der den ikke burde stå», hvilket også er når Jerusalem er «omringet av hærer».

Da Jerusalem i år 66 ble omringet av hærer under Cestius, flyktet de kristne i Jerusalem fra byen, og søster White fastslår at ikke én kristen døde under ødeleggelsen som til slutt ble fullført i år 70. Cestius innledet en beleiring og trakk seg deretter tilbake av tilsynelatende ukjente grunner, og de kristne i byen flyktet i samsvar med advarselen knyttet til tegnet. I år 70 fullførte Titus ødeleggelsen ved på ny å iverksette en beleiring. Beleiringen under Cestius var begynnelsen på det som kalles den første jødisk-romerske krig, og beleiringen og ødeleggelsen som Titus gjennomførte, var avslutningen på den første jødisk-romerske krig.

Hele historien varte i tre og et halvt år, begynte og endte med en beleiring, og begynnelsen inneholdt et tegn for Guds folk. Denne historien ble av Kristus identifisert som Guds hevns dager, noe som var et bestemt element Han skulle utpeke i sin tjeneste. Disse dagene representerer den utøvende dom over Romas skjøge, som begynner ved den snart kommende søndagsloven, og ender når menneskets prøvetid avsluttes. Ved begynnelsen av den utøvende dom over Babylons skjøge blir de hundre og førtifire tusen løftet opp som et banner, hvilket er et tegn. Når Guds andre hjord ser tegnet, skal de flykte ut av Babylon, hvis ødeleggelse ble forbildet ved Jerusalems ødeleggelse.

Vi vil fortsette å betrakte Lukas, kapittel tjueén, i den neste artikkelen.